

Binden of Boeien Voortgangsrapportage 1996

Amsterdam, 24 februari 1997

Cor van 't Hoff
Pauline de Savornin Lohman
met medewerking van:
Henk Gossink
Kees Loef

Inhoudsopgave

1	Inleiding	3
2	Afzonderlijke projecten	4
2.1	Inleiding	4
2.2	De projecten per thema	4
3	Algemene ontwikkelingen	13
3.1	Inleiding	13
3.2	Samenhang en samenwerking	13
3.3	De rol van de jeugd zelf	15
3.4	De regierol van de gemeente	15
3.5	Het draagvlak	17
3.6	Het overall-oordeel over de voortgang van BoB-1	18

1 Inleiding

Eind 1995 sloot de gemeente Amsterdam met het Rijk het convenant Grote Stedenbeleid. Een belangrijk onderdeel van dit convenant is het beleid Jeugd en Veiligheid. Hierover heeft de gemeente samen met de regiopolitie Amsterdam/Amstelland, het Openbaar Ministerie en de Raad voor de Kinderbescherming het programma bestrijding jeugdcriminaliteit 'Binden of Boeien' doen verschijnen. Als hoofddoelstelling van het voorgenomen beleid geldt: jongeren zitten op school of zijn aan het werk.

Aan het eind van het eerste jaar van 'Binden of Boeien' (BoB-1) heeft de gemeente Amsterdam aan Van Dijk, Van Soomeren en Partners (DSP) gevraagd de stand van zaken 1996 op te maken. Het gaat daarbij om een eerste beschrijving op hoofdlijnen. De gemeente is voornemens om het meerjarige programma ook jaarlijks te evalueren. In een dergelijke evaluatie zal aandacht besteed worden aan de effecten van het beleid.

In deze voortgangsrapportage wordt op hoofdlijnen aangegeven hoe het beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid zich in 1996 heeft ontwikkeld. Er wordt in kaart gebracht welke concrete plannen en projecten in 1996 zijn gestart en in welke fase van uitvoering deze zich bevinden. Daarnaast wordt een beeld gegeven van een aantal meer algemene beleidsontwikkelingen die zich in 1996 op het terrein van Jeugd en Veiligheid hebben voorgedaan.

Bij het opstellen van deze voortgangsrapportage is als volgt te werk gegaan.

- Deelnemers aan de werkgroep Jeugd en Veiligheid hebben een format ingevuld waarin op een aantal onderdelen de voortgang van betreffende projecten kon worden aangegeven.
- Deze formats zijn geanalyseerd en op basis daarvan zijn per deelnemer aandachtspunten voor een interview opgesteld.
- Met deelnemers aan de werkgroep Jeugd en Veiligheid (sleutelpersonen) afzonderlijk zijn interviews gehouden waarin over de projecten aanvullende informatie is gevraagd. Tevens is in de interviews ingegaan op het algemene beeld ten aanzien van de voortgang van het beleid Jeugd en Veiligheid. In een enkel geval is ook informatie ingewonnen bij betrokkenen die niet in de werkgroep participeren.
- Op basis van de ingevulde formats en de gehouden interviews is de rapportage tot stand gekomen.

De korte voortgangsrapportage bestaat uit twee gedeelten. Eerst wordt een overzicht gegeven van de stand van zaken van de afzonderlijke projecten. Daarna volgt een beschrijving van algemene beleidsontwikkelingen met betrekking tot het programma Jeugd en Veiligheid in Amsterdam.

2 Afzonderlijke projecten

2.1 Inleiding

In de bijlage Projectbeschrijvingen van 'Binden of Boeien' worden 30 projecten beschreven waarover de betrokken partners afspraken hebben gemaakt. De projecten worden onder de volgende thema's gerangschikt:

- 1 vroegtijdig, snel en consequent reageren op strafbare feiten;
- 2 grotere variatie in straffen;
- 3 perspectief op werk;
- 4 cliëntgerichte hulpverlening;
- 5 veilig schoolklimaat;
- 6 verbetering informatiepositie jeugdproblematiek.

In dit hoofdstuk wordt per thema de stand van zaken weergegeven aan de hand van de versterkte informatie door sleutelpersonen. Per thema wordt een conclusie getrokken en geven we enkele aandachtspunten voor de komende jaren. Met name aan deze aspecten zou, naast de reeds bestaande voornemens, door de betrokken partners aandacht besteed moeten worden.

2.2 De projecten per thema

Thema 1: vroegtijdig, snel en consequent reageren op strafbare feiten

In dit thema zijn met name het Openbaar Ministerie, de politie en de Raad voor de Kinderbescherming relevante partners. De verbetering van de communicatie tussen deze instellingen (BoB 1.1¹) was voor 1996 een belangrijk aandachtspunt. In 1996 is het platform Jeugdreclassering opgericht, waaraan naast de drie genoemde organisaties wordt deelgenomen door de sector Jeugdreclassering van de SiJA en de Reclassering voor volwassenen. De Raad voert de regie over dit platform. Door het platform is de onderlinge communicatie verbeterd, hetgeen overigens ook gebeurde door de voortzetting van de bilaterale overleggen tussen de diverse organisaties. De intensivering van de contacten wordt door de betrokkenen als zinvol ervaren.

Door de verantwoordelijke organisaties voor een reactie op strafbare feiten wordt aan jeugd specifieke aandacht geschonken. Het OM heeft het coördinatiebureau Jeugdzaken, de Raad kent de afdeling strafzaken en de politie de regionaal projectleider Jeugdzaken als portefeuillehouder voor korpsleiding en management en een projectcoördinator Jeugdzaken. De politie geeft prioriteit aan jeugd: de preventie en bestrijding van jeugdcriminaliteit is één van de speerpunten van het korps. De districten bepalen zelf de manier waarop jeugdzaken worden afgehandeld: afhandeling vindt in sommige districten plaats door de wijkteams (decentraal), in andere door het district (centraal). In elk wijkteam zijn verantwoordelijken voor de uitoefening van jeugdtaken aangewezen.

De PG's hebben landelijke richtlijnen inzake het sepot/verbaliseringsbeleid verstrekt, die uiteraard ook in Amsterdam worden toegepast. Op termijn wordt ernaar gestreefd dat alle opgemaakte processen-verbaal tegen jeugdigen bij de Raad voor de Kinderbescherming worden aangemeld (eveneens BoB 1.1). In 1996 was dit nog niet het geval, al steeg het percentage aan de Raad doorgegeven meldingen van 30% naar 40% (het landelijk gemiddelde is 50%). In 1996 werden ongeveer 4.300 minder-

Noot 1 Deze verwijzing heeft betrekking op het nummer van het betreffende project in BoB1.

jarigen aangehouden.

De problematiek van de 12-minners is niet uitgebreid geanalyseerd (ook BoB 1.1). Het aantal zorgmeldingen in verband met een strafbaar feit van 12-minners dat de Raad bereikte is gering, namelijk 21.

Het onderzoek informatie-analyse sepotbeleid politie en justitie (BoB 1.2) is in augustus 1996 gestart, een half jaar later dan gepland. Oorzaak hiervoor is gelegen in het feit dat de gelden vanuit het Rijk een half jaar later zijn vrijgekomen dan aanvankelijk was toegezegd.

Bovendien leidden de richtlijnen van de PG's inzake het sepot/verbaliseringsbeleid ertoe dat dit project enigszins van karakter is gewijzigd. Het onderzoek is er thans op gericht om informele besluitvormingsprocessen inzichtelijk te krijgen. Het zal naar verwachting leiden tot een afdoenings-schema en een stappenplan. Deze zullen in 1997 worden geïmplementeerd zodat een verder gestroomlijnde afhandeling tot stand kan komen. Deze instrumenten worden afgestemd op de landelijke PG-richtlijnen.

Het verstrekken van voorlichtingsrapportages door de Raad aan het OM en de Kinderrechter (BoB 1.3) is een reguliere taak van de afdeling strafzaken van de Raad. Bij deze afdeling heeft in 1996 een personeelsuitbreiding plaatsgevonden. Naar verwachting is deze afdeling in maart 1997 met 6.0 formatieplaatsen op volle sterkte (bedoeling was dat dit in maart 1996 het geval zou zijn) en dat de voorlichtingsfunctie dan volop ter hand zal worden genomen. Ten opzichte van 1995 is in 1996 het aantal uitgebreide rapportages verdubbeld tot ongeveer 150, waarmee de doelstelling van dit onderdeel is bereikt. Daarnaast wordt gerapporteerd in geval van verlening van vroeghulp.

In 1996 is in 60% van de inverzekeringstellingen gereageerd door de Raad:

- in ongeveer 40% van de gevallen is vroeghulp verleend;
- in ongeveer 20% van de gevallen is de jongere kort na heenzending opgeroepen door de Raad.

In 40% van de inverzekeringstellingen is geen onmiddellijke reactie gevolgd in de richting van de jongere.

In verband met de ontwikkeling van een cliënt-volgsysteem (BoB 1.4) is medio 1996 een onderzoek gedaan naar de mogelijkheden van dit systeem. Hierover is positief gerapporteerd. Het voornemen is (conform de doelstelling) in 1997 tot een cliënt-volgsysteem te komen waarin ook gegevens met betrekking tot 12-minners zullen worden opgenomen, hetgeen als voordeel heeft dat ook de geschiedenis van de jongere voor het 12e jaar in beslissingen kan worden meegenomen.

In 1997 zal een deskundige worden ingezet om een programma voor een volgsysteem te ontwikkelen.

Op de vraag of het OM erin geslaagd is de doorlooptijden te verkorten (BoB 1.5) kan nog geen antwoord gegeven worden, gezien het feit dat een aantal ontwikkelingen eerst recent is ingezet. Mogelijk heeft bijvoorbeeld het streven naar een toename van het aantal taakstraffen (BoB 2.1 en 2.2) invloed op de doorlooptijden bij justitie.

Met de training vakdeskundigheid jeugddeskundigen bij het OM, de politie en de Raad voor de Kinderbescherming (BoB 1.6) is een aanvang gemaakt. Er is een werkconferentie georganiseerd waarin ook de SiJA participeerde en daarbij is een (Amsterdams) werkboek jeugdstrafrecht uitgegeven. In 1997 zal voor terugkoppeling op het lokale niveau gezorgd worden via gezamenlijke werkbijeenkomsten.

Conclusie

Geconstateerd kan worden dat in 1996 de eerste stappen zijn gezet op het pad naar een meer daadkrachtige, consequente en snelle reactie op strafbare feiten van jongeren. Gezien het korte tijdsverloop sinds de start van de diverse activiteiten kunnen echter nog geen harde resultaten worden aangegeven. Dit kan ook niet worden verwacht.

Er valt momenteel dan ook niet aan te geven of de afhandeling daadwerkelijk consequenter is, dan wel de doorlooptijd bekort. Het feit dat met het platform jeugdreclassering een overlegstructuur tot stand is gekomen, biedt goede mogelijkheden voor 1997. Het maakt ook duidelijk dat er draagvlak bestaat binnen de verantwoordelijke justitiële instanties om de aanpak gezamenlijk verder te ontwikkelen.

Aandachtspunten voor 1997 en verder

- *Een toename van het aantal meldingen van processen-verbaal bij de Raad voor de Kinderbescherming.*
- *Een daadwerkelijke verhoging van de omloopsnelheid bij justitie, onder meer door toepassing (waar mogelijk) van het officiersmodel en een (relatieve) uitbreiding van het aantal taakstraffen.*
- *Een toename van het aantal reacties op strafbaar gesteld gedrag van jongeren, met name door de afdeling strafzaken van de Raad voor de Kinderbescherming in geval van inverzekeringstellingen.*

Thema 2: grotere variatie in straffen

De Raad voor de Kinderbescherming heeft in 1996 gewerkt aan de uitbreiding van het aantal taakstraffen. Men is er nog niet in geslaagd het soort leerstraffen uit te breiden (BoB 2.1). Bij dit proces zijn meerdere instellingen betrokken (onder meer de stichting HVO) en het kost tijd om tot resultaten te komen. Er zijn in 1996 financiën beschikbaar gekomen voor groepstrainingen en voor intensieve trajectbegeleiding. In 1996 zijn enkele nieuwe groepstrainingen van start gegaan.

De voorgenomen toename van het aantal opgelegde leerstraffen is gehaald. Er is in 1996 sprake van een stijging ten opzichte van 1995 met 17% tot 220 leerstraffen.

Het aantal werkstraffen is in 1996 sterker gegroeid dan gepland, namelijk met 17%. In 1996 zijn 330 werkstraffen opgelegd.

Knelpunt bij de groei van het aantal opgelegde werkstraffen is de beschikbaarheid van werkplekken. De toezegging van de gemeente in 'Binden of Boeien' om zich in te spannen voor het beschikbaar stellen van werkplaatsen bij gemeentelijke instellingen, heeft nog onvoldoende opgeleverd.

Het aantal Halt-afdoeningen (BoB 2.3) in Amsterdam is in 1996 sterk gestegen ten opzichte van 1995, namelijk met 43%. De stijging was hoger dan ten doel was gesteld (30%). De delictsuitbreiding voor Halt-afhandelingen is hier mede debet aan. Hierdoor kan thans bijvoorbeeld ook een Halt-afhandeling volgen in geval van winkeldiefstal en brandstichting. Er zal een onderzoek ingesteld worden naar de mate waarin de Halt-afhandeling leidt tot een verdere beperking van de recidive. Dit zal gebeuren aan de hand van HKS-gegevens.

Het OM heeft zich ten doel gesteld om op grotere schaal taakstraffen via het officiersmodel op te leggen (BoB 2.4). In 1996 is slechts 8 maal een sanctie opgelegd via dit zogenaamde 'Hopper-model'. Het OM heeft het voornemen uitgesproken om in 1997 extra aandacht te schenken aan de toepassing van het officiersmodel en deze wijze van afhandeling meer onder de aandacht van de individuele officieren van justitie te brengen.

Er is een onderzoek ingesteld naar de wettelijke en organisatorische mogelijkheden voor nachtdetentie voor jongeren (BoB 2.5). Het Amsterdamse

OM is in overleg met het Ministerie van Justitie over organisatorische en logistieke aspecten met betrekking tot deze vorm van detentie.

Conclusie

De (justitiële) partners van 'Binden of Boeien' liggen redelijk op schema voor wat betreft het realiseren van een grotere variatie in straffen. De Raad voor de Kinderbescherming heeft belangrijke voorbereidingen getroffen op het terrein van de taakstraffen. Er is in toenemende mate sprake van een reactie vanuit justitie op strafbaar gedrag van jongeren. Het aantal taakstraffen en Halt-afhandelingen is in 1996 toegenomen.

Aandachtspunten voor 1997 en verder

- *Realiseren van een (relatieve) toename van het aantal taakstraffen door de Raad voor de Kinderbescherming.*
- *Realiseren van een voldoende aantal werkplekken voor de uitvoering van werkstraffen door de gemeente. Eerste aanspreekpunt hiervoor is de burgemeester die als deelnemer aan het driehoeksoverleg regelmatige contacten heeft met de justitiële partners.*
- *Realiseren van een toename van het aantal alternatieve vormen van afhandeling.*

Thema 3: perspectief op werk

Er is een onderzoek ingesteld naar de evaluatie en kwaliteitsverbetering van de arbeidsperspectief-projecten van de politie (BoB 3.1). De resultaten hiervan komen begin 1997 beschikbaar en op basis daarvan zal beslist worden over de voortzetting van dergelijke projecten. De politie heeft al aangegeven dat een kwaliteitsverbetering gewenst is zodat korpsbreed een bepaalde minimum standaard aan kwaliteit in de toekomst gewaarborgd kan worden. De hiervoor gereserveerde middelen zullen in 1997 worden ingezet.

In BoB-1 is het doel gesteld dat in het kader van de stedelijke aanpak arbeidstoeleiding en -bemiddeling in 1996 op jaarbasis bemiddeld zal worden voor 500 jongeren met politieke en justitiële contacten (BoB 3.2). In september is door de gemeente, de GSD en het RBA in het kader van het Convenant Arbeidsvoorziening het volgende afgesproken:

- Keerpunt heeft in 1996 een plaatsingstaakstelling met garantie voor 125 jongeren,
- Keerpunt heeft in 1996 een plaatsingstaakstelling met inspanningsverplichting voor 245 jongeren.

Project Keerpunt is eerst in oktober 1996 gestart en inmiddels zijn bij alle arbeidsbureaus Keerpunt-consulenten aangesteld. Ook de Gemeentelijke Sociale Dienst heeft functionarissen voor dit project aangewezen en bij de politie zijn in de districten contactpersonen aangesteld die een opleiding hebben gevolgd.

Bij het project kunnen door de politie, justitiële instanties en projecten jongeren worden aangemeld die het criminele pad op zijn gegaan, danwel dit dreigen te doen. In 1996 zijn ongeveer 100 jongeren in het project opgenomen. Het grootste deel van de aanmeldingen komt van de reclassering.

Bij de politie beginnen zich eind 1996 aanmeldingsprocedures te ontwikkelen en er is dan ook verscherpte aandacht noodzakelijk om deze goed te laten functioneren.

Tegen de zomer van 1996 bleek dat de verantwoordelijkheid voor en de aansturing van project Keerpunt niet goed geregeld waren en heeft de portefeuillehouder Werk de aansturing op zich genomen. Deze stelde vast dat de aanstelling van een overall-coördinator/projectleider noodzakelijk is. Het is de bedoeling dat dit in 1997 zal gebeuren en dat deze functionaris zorgt voor coördinatie tussen (justitiële) toeleiders, de sociale dienst en het

arbeidsbureau.

De aansturing van dit project vergt, zeker ook gezien de achtergrond van de ingewikkelde problematiek (verkokering justitie/politie en arbeidsbemiddeling, een problematische doelgroep) bijzondere aandacht. Het grote aantal betrokken organisaties bij dit project maakt dat aan afstemming veel aandacht besteed moet worden. Er moet op gelet worden dat het draagvlak binnen het RBA en de GSD (organisaties die weinig ervaring hebben met bemiddeling voor delinquente groepen) bevorderd wordt. In dit verband valt te overwegen dat naast het gemeentebestuur, het RBA en de GSD op directieniveau deelnemen aan de stuurgroep van het project.

Conclusie

In 1996 is een start gemaakt met het vergroten van het perspectief op werk voor jongeren met politie- en justitiecontacten. Het is van belang dat relaties tussen justitiële instanties en organisaties voor arbeidsbemiddeling versterkt worden. Zeker gezien de fase waarin project Keerpunt zich momenteel bevindt, namelijk de startfase waarin commitment van de deelnemers van belang is en ook de opzet van een adequaat aanmeldingssysteem, is het noodzakelijk een vinger aan de pols te houden.

Aandachtspunten voor 1997 en verder

- *Er dient blijvende aandacht aan het functioneren van het project Keerpunt gegeven te worden. De instelling van een stuurgroep waaraan in elk geval wordt deelgenomen door de portefeuillehouder Werk en de directies RBA en GSD is hiertoe een mogelijkheid.*
- *Het versterken van de projectcoördinatie van Keerpunt en een nadere knelpuntenanalyse.*
- *Keerpunt dient over een goede interne registratie te beschikken en haar resultaten inzichtelijk te maken. Daarnaast is een externe (proces)-evaluatie aan te raden als mogelijk sturingsinstrument.*
- *Realiseren van een vertegenwoordiging in de werkgroep Jeugd en Veiligheid namens de portefeuillehouder Werk.*

Thema 4: cliëntgerichte hulpverlening

De aanpak van criminaliteit onder zwerfjongeren (BoB 4.1) is in 1996 niet nader ingevuld. De aanvragen met betrekking tot dit onderwerp richtten zich met name op de opvang van jongeren en onvoldoende op de aanpak van criminaliteit bijvoorbeeld door initiatieven in de sfeer van trajectbegeleiding.

De implementatie en uitbreiding van Nieuwe Perspectieven (BoB 4.2) is in 1996 volop ter hand genomen. In Amsterdam-West zijn drie ambulante projecten samen gevoegd en zijn thans 13 interventiemedewerkers werkzaam, waarvan 3 meer preventief worden ingezet. Specifieke methoden met betrekking tot de benadering van de Marokkaanse doelgroep zijn in de aanpak geïntegreerd. Het project zal aansluiting moeten vinden op ontwikkelingen in Regie in de Jeugdzorg.

Uitvoerende instantie is het SaC, de inhoudelijke aansturing ligt tot 1998 bij de interbestuurlijke regiegroep Jeugd en Veiligheid en daarna bij de bestuurscommissie Jeugdhulpverlening van het ROA. De uitvoering van het project is in 1996 volgens plan verlopen.

Nieuwe Perspectieven wordt halfjaarlijks geëvalueerd. Uit de evaluatie blijkt een goede samenwerking met het circuit politie/justitie, met arbeidsbureaus en bureau Maatwerk en met de jeugdhulpverlening/jeugdreclassering. De terugplaatsing in het regulier voortgezet onderwijs blijft moeilijk.

Uit de evaluatie blijkt tevens dat Nieuwe Perspectieven eind 1995 (dus vóór de convenants-periode) 100 afgesloten en 60 lopende contacten had. Voor 70% van de jongeren is de interventieperiode toereikend. Voor hen is een perspectief richting school of werk ontwikkeld. De recidive onder de doel-

groep neemt af. In West is samenhang aangebracht tussen voorzieningen voor jongeren en is er inmiddels sprake van een integrale aanpak. In 1996 zijn er ongeveer 200 intensieve begeleidingstrajecten en 100 lichtere trajecten.

De aanpak van Nieuwe Perspectieven wordt verder uitgebreid naar Amsterdam-Noord en Oost/Zeeburg (BoB 4.3). Dit nieuwe project is in augustus 1996 gestart met een team van 10 interventiewerkers. Er wordt gestreefd naar 200 begeleidingstrajecten per jaar. Om de deskundigheid van de medewerkers te verhogen, worden trainingen gegeven. Daarnaast worden netwerktrainingen georganiseerd en zijn afspraken gemaakt met relevante instellingen. De uitbreiding verloopt volgens plan.

De ontwikkeling en evaluatie van project Unitur voor Antilliaanse jongeren (BoB 4.4) wordt voor een deel uit BoB-gelden gefinancierd. De uitvoering vindt plaats door de Stichting Reclassering Nederland en het project wordt halfjaarlijks geëvalueerd.

Vanaf het begin is de Antilliaanse gemeenschap betrokken bij het project. Er wordt samengewerkt met politie, Arbeidsbureau, Sociale Dienst, Leger des Heils en GG&GD. Tussen SiJA en Unitur is een contract gesloten waarin een heldere taakverdeling is afgesproken.

Vanwege langdurige personele onderbezetting lukte het niet het geplande aantal jongeren te helpen. Daarnaast valt het aantal doorverwijzingen door OM en politie tegen. Voor 1996 ligt men wel op schema. Van begin 1995 tot eind 1996 waren 82 jongeren geholpen. Voor 70% van hen is het resultaat positief: zij nemen deel aan het traject of hebben het met succes afgerond.

Conclusie

De cliëntgerichte hulpverlening heeft in 1996 een enorme impuls gekregen. Het bestaande project Nieuwe Perspectieven in West is verder uitgebreid en voor het noorden en het oosten van de stad is een nieuwe soortgelijke voorziening ingesteld. Het project Unitur in Zuidoost is verbeterd. De aanpak van criminaliteit onder zwerfjongeren is bij achtergebleven bij deze ontwikkelingen.

Aandachtspunten voor 1997 en verder

- *Blijvende aandacht voor project Unitur.*
- *Heroverweging in hoeverre de aanpak van zwerfjongeren binnen het Grote Stedenbeleid past. In dit verband is nader inzicht in onder andere de volgende aspecten noodzakelijk: hoeveel criminele zwerfjongeren zijn er in Amsterdam, aan welke delicten maken zij zich schuldig, waar houden zij zich op en met welke instanties komen ze in aanraking.*

Thema 5: veilig schoolklimaat

Binnen het thema veilig schoolklimaat is voor beleidsmatige afstemming gezorgd door alle projecten onder de convenants-aanpak van scholen voor voortgezet onderwijs te brengen (BoB 5.1). Dat betekent dat bij de uitvoering van de diverse projecten samenhang wordt gewaarborgd. Deze convenants-aanpak is begonnen in Amsterdam-West, waar afspraken zijn gemaakt tussen scholen, politie, het OM en de betrokken stadsdelen. Dit convenant is geëvalueerd, waarbij een belangrijke bevinding is dat verwachtingen niet al te hoog moeten worden gesteld. Zo is men er niet echt in geslaagd het wapenbezit terug te dringen.

In 1996 volgde verder uitbreiding van deze aanpak door ondertekening van een convenant in Amsterdam-Noord. Vergaande voorbereidingen voor een convenant zijn gaande in Groot-Oost, Zuid, Zuidoost, Oud-West en de Binnenstad.

Ter stimulering van het maken van veiligheidsplannen door v.o.-scholen (BoB 5.2) is in 1996 een projectplan opgesteld. Beoogd wordt dat scholen binnen veiligheidsplannen ook calamiteitenplannen en een preventief beleid inzake agressie, geweld en seksuele intimidatie realiseren. Deze plannen dienen aan te sluiten op de convenanten (BoB 5.1). Om te komen tot kwalitatief goede plannen zijn specifieke Amsterdamse instrumenten ontwikkeld (BoB 5.3). Deze komen hieronder aan de orde. Daarnaast zullen ook landelijke instrumenten worden ingezet.

Voor de procesondersteuning aan scholen is het Amsterdams Samenwerkingsverband Voortgezet Onderwijs Scholen (ASVOS) opgericht. Aangesloten wordt bij de landelijke campagne 'De veilige school'. Onder andere door een verbreding en verdieping van de oorspronkelijke opzet heeft dit onderdeel enige vertraging opgelopen. Daarnaast zorgde het met vertraging beschikbaar komen van financiële middelen vanuit het Rijk voor oponthoud. Vanwege deze veranderingen is het evaluatieplan gewijzigd. Eind 1996 is op een grote scholengemeenschap daadwerkelijk gestart met een deelproject en daarmee ligt het project redelijk op schema.

In 1996 is een veel aandacht besteed aan instrumentontwikkeling ten behoeve van veiligheid in scholen (BoB 5.3), waarbij ook binding-versterkende activiteiten (BoB 5.4) en stimulering van deelname aan anti-agressietrainingen (BoB 5.9) zijn meegenomen.

Er is een vragenlijst voor het schoolpersoneel en een vragenlijst voor leerlingen ontwikkeld waarmee beoogd wordt van beide groepen de veiligheidsbeleving in beeld te brengen. Daarnaast is een module ontwikkeld die geheel gericht is op de thematiek van de schoolbinding. Ook is een module voor het in kaart brengen van de (veiligheid van de) fysieke omgeving van scholen tot stand gebracht en een proceshandleiding schoolveiligheidsontwikkeling.

Centraal bij de toepassing van deze instrumenten staat, dat aangesloten dient te worden bij hetgeen op scholen reeds tot stand is gebracht om een zo optimaal mogelijk draagvlak binnen het onderwijs te creëren.

Ter verhoging van de veiligheid op scholen is de mogelijkheid geopperd om additioneel personeel in het kader van de Melkert-regeling aan te stellen (BoB 5.5). Aan dit onderdeel is in 1996 nog geen uitvoering gegeven. Aanstelling van extra personeel zal eerst plaats vinden in het kader van de uitvoering van schoolveiligheidsplannen.

De implementatie van het adoptiemodel scholen-politie (BoB 5.6) heeft in 1996 plaats gevonden. Inmiddels heeft de politie eigen contactpersonen aangewezen voor het merendeel van de scholen en regelmatig vindt afstemmingsoverleg plaats. Dit biedt een goed vertrekpunt voor verdere (preventieve en repressieve) activiteiten.

In 1996 zijn alle bestaande voorlichtingsprojecten van de politie op scholen aan leerlingen, ouders en onderwijsgevend personeel volgens een daartoe ontwikkelde standaard geïnventariseerd (BoB 5.7). Voor 1997 beoogt de politie de voorlichting met betrekking tot criminaliteitspreventie verder te professionaliseren. In verband hiermee is in 1996 een onderzoek gestart naar de kwaliteit van de schoolvoorlichtingsfunctie van de politie met betrekking tot organisatie en inhoud van projecten.

Conform de planning is een trainingsprogramma deskundigheidsbevordering gastdocenten primair en voortgezet onderwijs ontworpen (BoB 5.8). Het programma is in twee pilots getest, vier anderen volgen nog.

Het onderzoek veiligheidsproblemen basisscholen en behoefte aan naschoolse opvang (BoB 5.10) betreft twee afzonderlijke onderdelen. Eind

1996 zijn voor het onderzoek naar de behoefte aan na-schoolse opvang offertes gevraagd. Het onderzoek naar de veiligheidssituatie in het basis-onderwijs gaat begin 1997 van start.

Conclusie

De start van het onderdeel veilig schoolklimaat heeft enige vertraging opgelopen, onder meer omdat gelden vanuit het Rijk later beschikbaar kwamen dan gepland. Inmiddels is de trein op gang gekomen en worden de voorgenomen activiteiten tot uitvoering gebracht. Dit betekent dat op korte termijn het onderwijs zelf meer en meer van activiteiten in het kader van het Grote Stedenbeleid zal kunnen profiteren.

Aandachtspunt voor 1997 en verder

- *Daadwerkelijk de stap maken in de richting van het onderwijs.*

Thema 6: verbetering informatiepositie jeugdproblematiek

Er heeft geen aparte analyse van trends in daad- en dadergroepen (BoB 6.1) plaats gevonden. Voor dit onderdeel wordt aansluiting gezocht bij de ontwikkeling van het cliënt-volgsysteem.

Door de politie is in 1996 wel onderzoek naar gabbers verricht, waardoor het zicht op deze specifieke doelgroep is verbeterd.

Aan een verbetering van de informatiepositie aangaande jeugdcriminaliteit (BoB 6.2) is door het OM in 1996 aandacht besteed. Het onderzoek naar de mogelijkheden voor een cliëntvolgsysteem (BoB 1.4) heeft nadere inzichten verschaft. Daarnaast heeft de samenwerking tussen justitiële organisaties (zie BoB 1.1) ervoor gezorgd dat informatie is uitgewisseld en dat daarmee het zicht op de jeugdcriminaliteit is vergroot.

Naast en rond de convenant aanpak zijn wel enkele onderzoeken gedaan (zowel stedelijk als regionaal, bijvoorbeeld in West) die een verbetering van de informatiepositie hebben bewerkstelligd.

In verband met subsidie-technische problemen en personeelwisselingen kon de opzet van een databank met reactiemogelijkheden (BoB 6.3) pas eind 1996 gestart worden. Uitvoering zal dientengevolge met name in 1997 ter hand genomen worden.

Conclusie

De informatiepositie met betrekking tot jeugdproblematiek is in 1996 enigszins, maar nog niet fundamenteel verbeterd. Wel zijn enkele concrete plannen gemaakt om in 1997 tot een verbeterde informatiepositie te komen. Het cliënt-volgsysteem echter zal niet op alle relevante vragen antwoord kunnen geven.

Aandachtspunten voor 1997 en verder

- *Het alsnog in kaart brengen van relevante gegevens met betrekking tot jeugdcriminaliteit in Amsterdam voor 1996. Inzicht in deze cijfers is noodzakelijk voor het maken van de juiste beleidskeuzen. Daarnaast dienen deze cijfers als nul-meting in verband met de evaluatie van het jeugd en veiligheidsbeleid.*
- *Een daadwerkelijke verbetering van de informatiepositie door het alsnog in kaart brengen van trends in daad- en dadergroepen.*
- *Het systematisch in kaart brengen van cijfermatige gegevens over de (ontwikkeling van) jeugdcriminaliteit door het verzamelen van kerncijfers van de deelnemende partners.*

Algemeen

De sleutelpersonen geven aan dat op het niveau van de projecten de volgende onderwerpen de komende tijd extra aandacht verdienen.

- Het beleid Jeugd en Veiligheid moet de buurten in. Het concept 'justitie in de buurt' biedt hiertoe goede mogelijkheden. Het is ook van belang om eigen initiatieven van buurtbewoners en buurtorganisaties om jeugdcriminaliteit aan te pakken en/of de perspectieven van jeugdigen te bevorderen, te stimuleren.
- Er moet meer geïnvesteerd worden in de preventieve gezinsaanpak; dit betekent dat eerder en sneller ondersteuning geboden zou moeten worden aan probleemgezinnen.
- De aandacht voor allochtone groepen en met name voor Marokkaanse jeugdigen blijft hard nodig.

3 Algemene ontwikkelingen

3.1 Inleiding

Naast de afzonderlijke projecten is in de interviews met deelnemers aan de werkgroep in het algemeen aandacht besteed aan het Amsterdamse beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid. Hierbij stonden de volgende vragen centraal.

- In hoeverre heeft BoB-1 bijgedragen aan samenhang in het beleid en samenwerking tussen de betrokken partners?
- Is de Amsterdamse jeugd zelf bij de totstandkoming en ontwikkeling van het beleid Jeugd en Veiligheid betrokken?
- Op welke wijze heeft de gemeente haar regierol ingevuld?
- Hoe heeft het draagvlak voor het beleid zich ontwikkeld?
- Wat is het overall-oordeel van de betrokkenen over de voortgang van BoB-1?

Op deze vragen zal in dit hoofdstuk worden ingegaan. Per onderdeel wordt de voortgang in 1996 geschetst. Tevens worden, voor zover dat met de ter beschikking staande informatie mogelijk is, aanbevelingen voor 1997 en de daarop volgende jaren gedaan.

3.2 Samenhang en samenwerking

Samenhang en samenwerking wordt in BoB-1 benoemd als een essentieel onderdeel van het aldaar geschetste groeimodel. Bij de interviews met sleutelpersonen is hieraan dan ook ruime aandacht geschonken. Er is gevraagd in hoeverre de opzet en uitvoering van het beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid in 1996 heeft geleid tot een meer samenhangende aanpak en een verbeterde samenwerking tussen de betrokken actoren.

Samenhang

De meeste sleutelpersonen zien BoB-1 als een samenhangend programma: er is een duidelijke lijn die in het algemeen door de betrokkenen wordt onderschreven². Om het uiteindelijke doel van BoB-1 te kunnen bereiken en een totaalpakket aan maatregelen tot stand te brengen, is de ketenbenadering van Schuyt toegepast. Deze benadering is voor de Amsterdamse situatie uitgewerkt in de brochure 'Ketenbenadering en voorbeeldprojecten, instrument voor nadere uitwerking in de stadsdelen van het actieprogramma 'Binden of Boeien'. Aan de hand van deze benadering worden afzonderlijke projecten in een breder kader geplaatst. Op deze wijze wordt de samenhang in de genomen maatregelen zichtbaar en kunnen ontbrekende schakels aangewezen worden. Een sleutelpersoon merkt op dat 'Binden of Boeien' in eerste aanzet vooral een pragmatisch programma is. De inhoudelijke samenhang zal zich in de komende jaren verder moeten ontwikkelen.

Eind 1996 zijn ook stadsdelen actief bij BoB-1 betrokken. Om bij deze uitbreiding de samenhang te behouden, is de ketenbenadering in de richting van de stadsdelen aangeboden als algemeen kader voor het beleid op het terrein van Jeugd en Veiligheid.

Noot 2 Drie sleutelpersonen willen hierover geen uitspraak doen omdat zij pas onlangs zijn gaan participeren en/of onvoldoende overzicht hebben over het totale beleidsveld.

Het blijft noodzakelijk om in 1997 en daarna zeer alert te blijven op de samenhang in het programma en het onderlinge verband aan te brengen. Duidelijkheid en een goede communicatie met de stadsdelen is van groot belang.

De geïnterviewden constateren dat in de justitiële sfeer meer samenhang is ontstaan. Het programma 'Binden of Boeien' heeft hierop zeker een positieve invloed gehad, al hebben zich ook andere ontwikkelingen voorgedaan die voor een stimulans hebben gezorgd. Het OM, de politie, de reclassering en de Raad voor de Kinderbescherming werken samen in het in 1996 opgezette platform Jeugdreclassering waarmee een structuur is neergezet voor verdere afstemming en samenhang op justitieel terrein.

Een sleutelpersoon geeft aan dat het voor samenhang in het beleid voor Jeugd en Veiligheid van belang is dat preventie en repressie elkaar aanvullen. In 1996 heeft het OM meer aandacht gegeven aan preventie. Hiermee is een belangrijke voorwaarde geschapen voor meer samenhang in het jeugd en Veiligheidsbeleid.

In 1997 zou binnen de politie en justitie de aandacht voor preventie nog verder aangezet kunnen worden. Het opzetten van netwerken met buurtvoorzieningen en eerstelijns-organisaties kan worden gestimuleerd, zodat ontsporende jeugd al jong gesignaleerd en aangepakt kan worden.

Meerdere sleutelpersonen wijzen erop dat bij het beleid Jeugd en Veiligheid de relatie met de jeugdhulpverlening aandacht behoeft. Daarbij verdient de relatie tussen scholen en jeugdhulpverlening bijzondere aandacht: een optie is om het bestaande scholenconvenant tussen scholen, politie, justitie en stadsdelen uit te breiden naar de jeugdhulpverlening.

Tenslotte kan opgemerkt worden dat ook arbeid en scholing een meer prominente plaats zou moeten krijgen binnen het beleid. Op dit gebied zijn in 1996 veel goede bedoelingen uitgesproken, maar de concrete activiteiten zijn nog beperkt.

Samenwerking

Alle sleutelpersonen laten zich in positieve zin uit over de samenwerking tussen de bij BoB-1 betrokken actoren. De deelnemers aan de werkgroep werken in het algemeen goed en vruchtbaar samen. Deze samenwerking heeft als positief neveneffect dat het voor de betrokkenen zowel op beleids- als uitvoerend niveau duidelijker is geworden wie wat doet binnen het programma Jeugd en Veiligheid.

Geïnterviewden geven aan dat de betrokken partijen de gemeente beter hebben leren kennen en dat niet-gemeentelijke instellingen meer zicht hebben gekregen op de mogelijkheden en onmogelijkheden van de gemeente. Soms ingewikkelde beleidsprocessen zijn duidelijker geworden en ondernomen activiteiten bekender. De gemeente heeft meer zicht gekregen op de handhaving door politieke en justitiële partners. Door het beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid is de verkokering tussen justitiële en niet-justitiële instanties teruggedrongen. Enkele sleutelpersonen geven aan dat Justitie nu beter zicht heeft op wat er bij de jeugdhulpverlening gebeurt en daardoor kan men nu beter met elkaar uit de voeten. Toch geven met name het OM, maar ook de Raad voor de Kinderbescherming aan dat het zicht op de activiteiten in kader van werkgelegenheid en onderwijs nog beperkt is.

Verschillende geïnterviewden wijzen er op dat samenwerking in de uitvoering niet vanzelf gaat. Het is dan ook van groot belang hieraan ook in 1997 veel aandacht te besteden. Met name geldt dat naar samenwerking

zou moeten worden gestreefd in de voorfase, bij de ontwikkeling van projecten, waardoor de verkokering verder teruggedrongen kan worden. Ook de samenwerking met instellingen voor de reguliere jeugdhulpverlening behoeft in de komende jaren aandacht. Een goede informatie-uitwisseling tussen alle bij het beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid betrokken partijen is van belang, zodat alle bestaande initiatieven breder bekend zijn.

3.3 De rol van de jeugd zelf

In BoB-1 staat het voornemen genoemd om bij de verdere ontwikkeling en uitvoering van de maatregelen de jeugd zelf (en eventueel hun ouders) meer actief te betrekken.

Desgevraagd geven de meeste sleutelpersonen te kennen dat hieraan in 1996 niet veel aandacht is besteed. Vrijwel alle projecten komen uit de koker van professionele volwassenen, jongeren zijn nooit bedenker van oplossingen in kader van het Grote Stedenbeleid. Kanttekening die hierbij genoemd moet worden is dat een deel van de projecten zich niet goed leent voor participatie van jeugdigen.

Toch is de participatiegedachte niet geheel ten onder gegaan.

- Bij project UNITUR is de Antilliaanse gemeenschap vanaf het begin betrokken geweest.
- Bij het VIS-beleid is in de opzet veel aandacht voor het creëren van een breed draagvlak in de school (ook bij leerlingen) en onderzoek onder leerlingen.
- Bij project Nieuwe Perspectieven is de Marokkaanse gemeenschap betrokken.

Over het belang van het betrekken van jeugdigen zijn de meningen verdeeld: sommige betrokkenen vinden dit niet zo belangrijk, anderen wel. Bij de toewijzing van gelden in 1997 zou erop gelet moeten worden dat enkele projecten die participatie van jeugd (en hun ouders) op dit terrein stimuleren, gehonoreerd worden.

3.4 De regierol van de gemeente

In het beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid is de regierol toegedicht aan de gemeente. De gemeente heeft in 1996 de werkgroep Jeugd en Veiligheid voorgezeten en voert het secretariaat.

Over de wijze waarop de gemeente haar regierol vervult zijn de sleutelpersonen redelijk tot zeer tevreden. De pragmatische aanpak van de gemeente (niet zeuren maar doen) levert resultaat op: men heeft een aantal heldere en werkbare lijnen uitgezet en slaagt er ook goed in om deze vast te houden. Een nadeel van de duidelijke regierol die de gemeente in 1996 op zich heeft genomen is, dat de overige partners geneigd zijn om allerlei problemen die men zelf kan oplossen of die men gezamenlijk zou moeten oplossen, op het bordje van de regisseur te leggen. De oplossing hiervoor moet gezocht worden in het feit dat de zelfdiscipline van de betrokkenen vergroot wordt (zelf oplossen wat men zelf kan oplossen) en in het tactisch terugkaatsen van problemen door de regisseur.

Enkele geïnterviewden geven aan dat er verschillen in cultuur (en de beeldvorming daarover) bestaan tussen de gemeente en de andere betrokkenen, die communicatie soms lastig maken. Justitiële en andere organisaties vinden het lastig grip te krijgen op het complexe product van de gemeente. De procesmatige benadering van de gemeente staat soms op gespannen voet met de werk- en denkwijze van uitvoerende organisaties die meer op een bepaald deelterrein actief zijn.

Hoewel de onderlinge verhoudingen tussen de betrokkenen goed zijn, is men er in 1996 nog niet in geslaagd om tot een gezamenlijke projectontwikkeling te komen. De gemeente als regisseur zou hieraan in de komende jaren aandacht moeten besteden.

Behalve lof voor de gemeente, worden ook enkele (kritische) kanttekeningen geplaatst.

- De gemeente is dermate duidelijk in het uitzetten van de lijnen, dat het gevaar bestaat dat men niet meer openstaat voor andere visies of benaderingen.
- Voor de betrokken organisaties is het vaak onduidelijk hoe de geldstromen voor het Grote Stedenbeleid (en andere beleidsvelden) lopen en op welke wijze daarover beslist wordt. Dit was zo bij de aanvang van het Grote Stedenbeleid en dreigt nog steeds. Gevolg is dat men soms wel meewerkt aan het programma maar daarvoor geen extra middelen ontvangt. Dit terwijl actieve participatie aan het beleid Jeugd en Veiligheid wel de een zekere tijdsinvestering kost, bijvoorbeeld deelname aan vergaderingen en meewerken aan evaluaties.
- Door de tijdsdruk waaronder de beleidsvorming plaats diende te vinden, was er onvoldoende mogelijkheid voor een inhoudelijke discussie over het te voeren beleid.
- De gemeente zou zich meer kunnen laten ondersteunen door deskundigen bij het uitvoeren van de regietaken, hetgeen de kwaliteit van de planontwikkeling ten goede zou komen. Een degelijke ondersteuning is overigens aangeboden aan de stadsdelen.

Met enkele sleutelpersonen is ook besproken welke gevolgen de uitbreiding naar de stadsdelen heeft voor de regierol van de centrale stad. De meningen komen in grote lijnen overeen. Eén van de sleutelpersonen verwoordt het aldus:

"BoB-1 was een geslaagde operatie met een breed draagvlak, een gedeelde visie, veel betrokkenheid, korte lijnen en een goed informatie-niveau. Nu de stadsdelen erbij komen wordt de situatie lastiger: het is onduidelijk hoe het draagvlak bij de stadsdelen er uit ziet. Een aantal stadsdelen werkt constructief mee en pikt de uitgezette lijnen goed op, anderen stellen zich erg formeel en procedureel op waardoor de planontwikkeling traag en stroef verloopt. Hierdoor dreigen de vaart en het elan eruit te gaan. De uitdaging voor de centrale stad zal worden om ervoor te zorgen dat bureaucratie en formalisme het niet gaan winnen van de pragmatische aanpak van het afgelopen jaar".

Justitiële instanties geven aan nog weinig inzicht te hebben in de rol van stadsdelen in het beleid Jeugd en Veiligheid. Door de toetreding van stadsdelen in de loop van 1996 tot het groeimodel van 'Binden of Boeien' is het aantal direct betrokken partijen vergroot. Er ontstond onduidelijkheid over de principe-verdeling van de beschikbare middelen en de wijze van besluitvorming ten aanzien van project-aanvragen. Aangezien men ook een inhoudelijke kwalitatieve discussie over de aanvragen in de werkgroep miste, hebben de justitiële deelnemers in de interbestuurlijke regiegroep besloten het mandaat van haar leden in de werkgroep Jeugd en Veiligheid met betrekking tot de voorbereiding van de besluitvorming over de verdeling van subsidie voor 1997, in te trekken. De interbestuurlijke regiegroep zal beslissen over de principiële verdeling van de beschikbare middelen over de centrale stad, justitie - politie en stadsdelen.

Het is in de komende jaren van groot belang om de verbreding van het beleid Jeugd en Veiligheid door de deelname van de stadsdelen in goede banen te leiden. Duidelijke communicatielijnen naar de stadsdelen zijn van belang. Over de rol van de stadsdelen bij het beleidsprogramma Jeugd en

Veiligheid moet goed worden gecommuniceerd naar de andere deelnemers. Het verdient aanbeveling een ondersteuner aan te stellen die alle partijen bij de inhoudelijke ontwikkeling van het beleid en bij de ontwikkeling van projecten ten dienste is.

3.5 Het draagvlak

Aan de sleutelpersonen is gevraagd hoe het draagvlak voor de aanpak er binnen de eigen organisatie uitzag bij aanvang van BoB-1 en hoe dit draagvlak zich sindsdien ontwikkeld heeft.

Bij alle direct betrokkenen bij de werkgroep Jeugd en Veiligheid was vanaf het begin een breed draagvlak aanwezig. Men zag de noodzaak in van het voeren van een beleid Jeugd en Veiligheid. Met name voor het onderwijs en voor de politie geldt dat dit onderdeel van het Grote Stedenbeleid direct aansloot bij andere ontwikkelingen in beide sectoren. In 1996 is er hard aan gewerkt om het draagvlak in de eigen organisatie te versterken.

De sleutelpersoon van de politie geeft aan dat het draagvlak intern vergroot is, zowel op beleids- als uitvoerend niveau. De politie heeft een Regionale Coördinatie Jeugdzaken en elk wijkteam heeft projectleiders Jeugd. Op deze manier wordt getracht de aanpak van de jeugdproblematiek een goede plek te geven binnen de politie-organisatie.

De sleutelpersoon van het onderwijs geeft te kennen dat BoB-1 goed aansloot bij ontwikkelingen in het onderwijsveld en op steun kan rekenen. Het biedt een bestuurlijk kader dat nodig is voor het onderwijs.

Vanaf het begin is er draagvlak binnen de gemeente voor het beleid Jeugd en Veiligheid. Er is ruime bestuurlijke bemoeienis bij dit onderwerp. Wel wijst één van de geïnterviewden er op dat het voor de verdere uitbouw van het beleid van belang is dat de politiek nadrukkelijker dan totnogtoe het geval is het beleid Jeugd en Veiligheid uitdraagt. Een dergelijke ontwikkeling zou zorgen voor een sterkere sturing in de voorwaardensfeer en het zou de kansen op succes verder vergroten. Mogelijk zou het ook leiden tot een toename van het aantal initiatieven van onderop (burgers en vrijwilligers-organisaties).

Bij justitiële instanties als het OM en de Raad voor de Kinderbescherming is in het eerste jaar geïnvesteerd in het ontwikkelen van draagvlak binnen de organisatie. De sleutelpersoon van de Raad wijst erop dat participatie aan BoB-1 vooralsnog vooral gevolgen heeft gehad voor de geïnterviewde zelf. Nu de stadsdelen erbij komen zal dit naar alle waarschijnlijkheid veranderen aangezien medewerkers van de Raad de stadsdelen in zullen gaan. Binnen de Raad bestaat hiervoor een breed draagvlak.

Het is ook in 1997 van belang de organisaties die zich inzetten voor het beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid warm te houden voor de aanpak. Dit zeker gezien het feit dat het aantal actieve partners in de loop van 1996 is uitgebreid en er dus meer (en complexere) samenwerkingsrelaties zullen ontstaan. Het vuurtje onder het beleid Jeugd en Veiligheid dient regelmatig te worden opgepoord. De gemeentelijke politiek heeft hierin een wezenlijke functie.

In 1997 zou de gemeentelijke politiek zich duidelijk op de aanpak van de jeugdproblematiek kunnen profileren. De gemeenteraad zou nadrukkelijk uit kunnen dragen dat de Amsterdamse jeugd perspectieven wordt geboden en dat jeugdcriminaliteit in Amsterdam niet wordt getolereerd.

3.6 Het overall-oordeel over de voortgang van BoB-1

Aan de sleutelpersonen is gevraagd een algemeen oordeel te vellen over het verloop van BoB-1, over het tempo waarin het zich ontwikkeld heeft en over de punten die de komende tijd nog extra aandacht verdienen. Alle geïnterviewden zijn redelijk tot zeer positief over het programma. Sterke punten vindt men vooral de heldere lijnen, goede onderlinge (persoonlijke) verhoudingen en de verbeterde samenwerking tussen de gemeente en de politie en justitie en tussen de justitiële organisaties onderling. Daarbij wordt wel opgemerkt dat samenwerken een moeizaam proces is, waarbij zeker ook een rol speelt dat Amsterdam een grote en complexe stad is. De complexiteit zit in het feit dat zeer veel organisaties bij de uitvoering zijn betrokken en dat er een bepaalde groep jongeren is met een ernstige problematiek.

Over het tempo waarin het programma zich ontwikkeld is men niet altijd tevreden: veel projecten zijn niet volgens de aangegeven tijdsplanning van de grond gekomen. Er is soms te laat begonnen, ook door externe factoren zoals het tijdig beschikbaar komen van Rijksgelden. In de toekomst zou meer aandacht geschonken kunnen worden aan het uitzetten van een realistisch tijdpad voor de verschillende maatregelen. De suggestie wordt gedaan om een eindpunt in te bouwen en projecten te schrappen die na een zekere periode nog niet van de grond zijn gekomen.

Voor 1997 bevelen we aan nadrukkelijk aandacht te schenken aan de voortgang van het beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid. Met name de toename van het aantal participanten de stadsdelen, is hierin van belang. In 1996 is de fundering van het beleid Jeugd en Veiligheid gelegd en zijn enkele muren opgetrokken. In 1997 kan het bouwwerk op dit fundament worden opgetrokken.

De bouwheer van het beleid Jeugd en Veiligheid, de werkgroep Jeugd en Veiligheid (en in het verlengde daarvan de bestuurlijke regiegroep) dient de bouwers van heldere en eenduidige opdrachten te voorzien. Uiteraard zijn eigen initiatieven van de betrokkenen noodzakelijk.

Voor de kwaliteit van het beleidsprogramma Jeugd en Veiligheid is het van belang dat op alle niveaus door de betrokkenen wordt uitgedragen dat de jeugdproblematiek serieus wordt genomen en dat Amsterdam haar jeugd perspectieven wil bieden.